

Besöket i skolan.

Min utbildning gick jag på Johannesskolan, en gammal pojkskola som numera får beträdas av båda könen. En dag när vi, mina kamrater och jag haft lektion mötte vi två äldre herrar där, som hade mycket svårt att gå i trapporna. Fast de är av sten är de nerslitna, säkert av både pojk och flickskor, med stora fördjupningar i mitten på trappstegen.

Vi hjälpte honom upp till avsatsen och en av de här herrarna började berätta om när han gick i den här skolan under tidigt trettio-tal. Då hade det förstås varit mycket tystare i trapporna än vad det var nu, då det ringt ut till rast. Överlärarens regel hade varit att man måste vara tyst tills man kom ut på skolgården. Överläraren bodde med sin fru högst upp i huset och om man var högljudd i trappan fick man som straff bära upp ved till hans kakelugn. Det ville ingen av eleverna, ty det var otroligt jobbigt.

Han berättade att han hade som nioåring fått en fin skjorta av en släkting. Skjortan hade ingen krage utan bara en sådan där kant som var sydd i halsringningen. Han berättade för oss att han hade fastnat med skjortärmen i ett dörrhandtag, fastnat i sprundet till manchetten. Skjortärmen revs upp längs hela sömmen. Han blev så ledsen att han grät högljutt i hela trappan ända ner till utgången.

Överläraren kom utrusande från det lilla lärarrummet på nedersta våningen, där matsalen låg nu då jag och mina klasskamrater gick där. Han frågade inte varför jag tjöt så förfärligt, sa farbrodern utan motade bara ut mig på trappan utanför dörren. Du vet att tystnad skall råda här i trapphuset väste han sa vår berättare. Jo men, så försökte han säga något om skjortan. Direkt blev han avbruten av överläraren, fick så veta att han skulle bära upp fem famnar ved till hans lägenhet. Överlärarens fru skulle öppna för honom.

Fem famnar ved och fem trappor upp till lägenheten, tunga slitna trappsteg.. Nu berättade farbrodern, att han fortsatte att gråta, men tyst den här gången eftersom han visste att om man sa något eller grät högt, fick man påbackning på famnarna ved.

Veden var placerad i ett skjul på andra sidan skolgården. Det fanns en kärra där som överläraren använde när han var tvungen att själv forsla veden till kakelugnen, men den fick inte barnen använda. Farbrodern berättade att han samlade veden i famnen, tio kluvna vedträn kunde han ta. Han bar upp den första famnen och knackade på dörren. Överlärarens fru öppnade och han sa snörvlande att han skulle lämna fem famnar ved till henne.

Men lille vän, vad har du gjort som måste göra detta? sa överlärarfrun. Jag berättade då för henne, att jag hade tjutit så högt i trappan att överläraren bestämt att jag skulle lämna ved till henne. Men varför tjöt du så högt då? undrade hon. Farbrodern sa, att jag visade henne skjortärmen och berättade också för henne att min mamma skulle bli så arg för att skjortan var trasig. Jag sa också att jag inte vågade gå hem.

Överlärarfrun tittade på min skjorta och sa till mig att ta av den. Hon hämtade en annan skjorta och sa till

mig – ta på den här och hämta veden, så syr jag ihop din skjorta under tiden.

Jag gjorde som hon sa, hämtade veden men var betydligt lättare till sinnes nu. Alla famnarna bars uppför trapporna och in vid kakelugnen i överlärarens lägenhet. När jag var färdig var skjortan det också. Jag var mycket tacksam mot överlärarfrun och bugade ända ner till golvet. -Iväg med Dig nu unge man, sa hon. Om min mor märkte att det var sytt i skjortan vet jag inte för hon sa aldrig något, berättade farbrodern.

© tk.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren thyra med Poeter.se id #7879 innehar upphovsrätten